

Geloof & praktijk

Handicaps en gaven in Betlehem

Martin van Veelen

Op verzoek van de MERF (Middle East Reformed Fellowship) was ik de afgelopen zomer een weekje gast van de Baraka Presbyterian Church in Betlehem. In het overwegend christelijke Betlehem is dit een kleine kerk van ongeveer tweehonderd leden. De meerderheid in de stad is oosters-orthodox, al is de islam als grootste minderheid overal dreigend aanwezig. Het was voor mij een erg interessante kennismaking. De leden van deze gemeente zijn Palestijnen. De meesten van hen werkten vroeger in het nabijgelegen Jeruzalem. Zij zijn werkloos geworden door de bouw van de 'muur van de schande', die Jeruzalem voor hen praktisch onbereikbaar heeft gemaakt. Dat betekent armoede en een diep gevoel van uitzichtloosheid. Maar in de samenkomsten is daar niets van te merken. Integendeel, de vreugde spat eraf! Vreugde in de Heer, zijn goedheid en zijn verlossing.

In de gemeente ontmoette ik mensen met allerlei misvormingen en een groot aantal blinde vrouwen. Een kind met een gebrek is in een moslingezin niet welkom. Het wordt verwaarloosd, weggestopt. Dan heb je echt geluk als je in een christelijke gemeenschap wordt opgevangen. Dat is deze gehandicapten in de Baraka Kerk overkomen. Denk nu niet dat hier van eenrichtingsverkeer sprake is. Lichamelijk gehandicapte broeders assisteren de ambtsdragers, verzorgen de administratie en vertalen de Arabische preken in het Engels voor de gasten. En dan de blinde zusters! Wat kunnen ze zingen! Hun zuivere stemmen dragen de gemeentezang en voeren de kleine gemeente mee tot hoogtepunten van lof en aanbidding. De Baraka Presbyterian Church: hoe mensen met een gebrek een arme kerk rijk kunnen maken!

Gehandicapten in India

Geesje Stoel, Ineke Voorberg en Ria Nederveen

Op verzoek van de redactie een korte impressie van de zorg voor gehandicapten in India. Een ding wordt duidelijk: de overheid doet weinig. Gehandicapten worden vaak gedwongen tot bedelen.

Op het voetpad naar de Taj Mahal, een van de wereldwonderen in Agra, zit een man, zijn benen als geknakte takken onder hem. Als hij bedelend zijn hand uitsteekt, krijgt hij wat rupees. Ineens valt ons een jongeman op die nauwlettend toekijkt hoeveel de bedelaar krijgt. Dat wekt argwaan. Moet de bedelaar dat geld aan hem afstaan? We kijken nog eens om, maar krijgen geen zekerheid.

Later in Delhi zien we het zelf. Een jongeman klimt als bijrijder in de taxi die ons rondrijdt. Bij elke tussenstop stapt hij uit. Zo valt op hoe moeilijk hij loopt met zijn lilliputterbeentjes. Vrouwen zijn daar gevoelig voor. Aan het eind van de rit krijgt hij dan ook een fooi. Nauwelijks zijn we uitgestapt of een man stapt op hem af, die het geld opeist. Op ons protest reageert de chauffeur sussend: dat is zijn baas. Bah, wat een onrecht.

Gelukkig zijn er ook mensen die gehandicapten helpen. Sterker nog, al in 1887 heeft de Britse miss Sharp besloten haar leven te wijden aan de blinden, nadat zij was genezen van blindheid. Zij stichtte een tehuis waar blinden onderwijs krijgen en Christus leren kennen.

De Nederlandse organisatie Dark & Light gaf ons het adres van deze Sharp Memorial Blind School. Vanaf de kleuterschool tot aan de universiteit krijgen blinde kinderen hier onderwijs. Sommige docenten zijn zelf blind. Een jochie leert lezen in braille en voelt met zijn vingers over de puntjes. De vingers van de juffrouw volgen hem. Onbegrijpelijk dat je zo kunt leren lezen. Een klas blinde meisjes zingt kerstliederen over Jezus die als hulpeloos kind op aarde kwam. Eens zal elk oog Hem zien eente